

Şapte mituri despre poliţie

CrimethInc

2011

Poliția își exercită o autoritate legitimă. Polițistul cel de toate zilele nu este un expert al legilor ; cel mai probabil știe protocoalele departamentului său, dar foarte puține despre legile actuale. Acest lucru înseamnă că acțiunile pe care le îndeplinește presupun un nivel ridicat de cacealma, improvizatie și lipsă de onestie. Poliția minte în mod regulat : « Tocmai mi s-a raportat că cineva care seamănă cu tine a comis o crimă pe aici pe undeva. Vrei să-mi arătați un act de identitate ? »

Asta nu înseamnă că insinuez într-un fel sau altul că ar trebui să acceptăm legile ca fiind legitime, fără să ne gândim la ele nici un pic. Întregul sistem judiciar îi protejează privilegiile celor bogați și puternici. A te supune legilor nu este în mod necesar un lucru moral – ar putea fi chiar imoral. Sclavia a fost legală, a ajutat sclavi să evadeze era ilegal. Naziștii au venit la putere în Germania cu ajutorul alegerilor democratice și au adoptat legi prin canalele prescrise. Ar trebui să aspirăm spre o putere a conștiinței pentru a face ceea ce știm cel mai bine, indiferent de intimidarea legilor și a poliției.

Polițiștii sunt muncitori obișnuiți, la fel ca noi; ar trebui să fie aliații noștri. Din păcate, există un gol imens între “ar trebui” și « sunt ». Rolul poliției este de a servi interesele clasei conducătoare ; oricine nu a avut nici o experiență neplăcută cu ei este fie privilegiat, supus sau ambele. Ofițerii de poliție din zilele noastre știu exact în ce se bagă în momentul în care se înscriu în forțele de ordine – oamenii în uniforme nu coboară doar pisicile din copaci. Adevărat, mulți iau locul de muncă din cauza presiunii economice, dar nevoia de a avea un salariu nu este o scuză pentru evacuarea de familii, hărțuirea de tinerii de culoare, pulverizarea cu spray cu piper a demonstranților. Cei a căror conștiință poate fi cumpărată sunt potențiali inamici ai tuturor, nu aliați.

Acest basm este mai convingător atunci când este formulată în termeni strategici: de exemplu, “Orice revoluție reușește în momentul în care forțele armate refuză să facă război împotriva semenilor lor ; de aceea ar trebui să ne concentrăm asupra seducerii poliției de partea noastră. » Dar polițiștii nu sunt orice fel de muncitori; ei sunt cei care au decis să-și bazeze traiul pe apărarea ordinii dominante, deci, cei mai puțin probabil să fie simpatici cu cei care vor să o schimbe. În acest context, există mai mult sens în a te opune poliției ca atare decât în a căuta solidaritatea cu ei. Atâta vreme cât ei își servesc stăpânii, nu pot fi aliații noștri ; prin denunțarea instituției poliției și demoralizarea polițiștilor, îi încurajăm să-și caute alte mijloace de a trăi, așa încât, într-o bună zi, să putem găsi cauze comune cu ei.

Poate că există unele mere stricate, dar unii polițiști sunt oameni buni. Poate că unii polițiști au intenții bune, dar, din nou, atâta vreme cât aceștia se supun ordinilor, mai degrabă decât conștiinței lor, nu pot fi de încredere.

Sunt multe de spus privind înțelegerea naturii sistemice a instituțiilor, mai degrabă decât atribuirea fiecărei nedreptăți pe spinarea unor deficiențe personale de scurtă durată. Mai țineți minte povestea cu omul care, chinuit de purici, a reușit să prindă unul între degete? El l-a analizat pentru o bună vreme înainte de a-l pune la loc pe gâtul său, fix de unde-l prinsese. Prietenii lui, încurcați, au întrebat de ce a făcut una ca asta. « Nu era cel care mă mușca », a explicat el.

Poliția poate câștiga orice confruntare, nu ar trebui să ne opunem lor. Cu toate armele, echipamentele și uneltele de supraveghere pe care le au, poliția poate părea a fi invincibilă, dar aceasta este o iluzie. Ei sunt limitați de tot felul de constrângeri invizibile – birocrație, opinie publică, defalcări ale comunicației, un sistem judiciar supraîncărcat. Dacă nu au vehicule sau facilități disponibile pentru transport și pentru a procesa un număr mare de oameni arestați, de exemplu, ei nu vor putea face arestări în masă.

Din cauza asta o mulțime pestriță armată doar cu canistre de gaze lacrimogene trase către ei poate ține la distanță o forță de poliție mult mai mare, mai bine organizată și mai bine echipată; competițiile dintre tulburările sociale și puterea militară nu se joacă în conformitate cu regulile de angajare militară. Cei care au studiat poliția, care pot prezice pentru ce au fost pregătiți și ce pot și ce nu pot face, îi pot păcăli și dejuca planurile de cele mai multe ori.

Astfel de victorii mici sunt în mod special inspiraționale pentru cei care se freacă sub călcăiele violenței poliției în mod repetat. În inconștientul colectiv al societății noastre, poliția sunt ultimul bastion al realității ; forța care asigură că lucrurile rămân așa cum sunt ; luându-i la trântă și câștigând, chiar dacă temporar, arată că realitatea este negociabilă.

Poliția nu este decât o distragere de la adevăratul inamic, nu merită mânia și atenția noastră. Din păcate, tirania nu este doar o chestiune de politicieni și executivi ; aceștia ar fi fără putere fără aceia care le îndeplinesc muncile murdare. Când le contestăm dominația lor, contestăm de asemenea subminarea care îi ține la putere, și, mai devreme sau mai târziu, suntem siguri că vom ajunge să fim împotriva celor care se supun. Acestea fiind spuse, e adevărat că poliția nu este mai integră ierarhiei decât dinamica opresivă din comunitățile noastre ; ei sunt doar niște manifestări exterioare, la o scară mult mai largă, parte din același fenomen. Dacă e să contestăm dominația pretutindeni, mai degrabă decât să ne specializăm în combaterea unor forme ale sale timp în care lăsăm altele necontestate, trebuie să ne pregătim să ne confruntăm cu asta atât în stradă cât și în dormitoarele noastre ; nu ne putem aștepta să câștigăm pe un front, fără să luptăm pe celălalt. Nu trebuie să fetișizăm confruntarea cu inamicii în uniformă, nu trebuie să uităm de dezechilibrele de forță din rândurile noastre – dar nici nu ar trebui să ne intereseze doar să ne descurcăm cu detaliile opresiunii noastre într-o formă non-ierarhică.

Avem nevoie de poliție ca să ne apere. În conformitate cu această propoziție, chiar dacă aspirăm să trăim într-o societate fără poliție, undeva într-o societate viitoare, avem nevoie de ei astăzi, căci oamenii nu sunt pregătiți să trăiască împreună în pace fără autorități înarmate. Ca și cum dezechilibrele sociale și frica menținută de poliție ar fi pace ! aceia care susțin că poliția face din când în când lucruri bune poartă sarcina de a dovedi că acele lucruri nu pot fi realizate la fel de bine prin alte căi.

În orice caz, nu e ca și cum o societate eliberată de poliție va apărea brusc, peste noapte, doar din cauză că cineva scrie pe un perete “fuck the police”. Lupta prelungită care este necesară pentru eliberarea comunităților noastre de represiunea poliției probabil va lua pe cât de mult va fi necesar spre a învăța să coexistăm pașnic; o comunitate care nu-și poate rezolva singură propriile conflicte nu poate să se aștepte să triumfe împotriva unei forțe de ocupație mult mai puternice. Între timp, opoziția împotriva poliției ar trebui să fie văzută ca și o respingere a uneia dintre sursele cele mai flagrante de violență opresivă, nu ca o afirmație că fără poliție nu ar exista nimica. Dar dacă e ca vreodată să învingem și să desființăm poliția, cu certitudine vom fi capabili să ne apărăm pe noi înșine împotriva unor amenințări mai puțin organizate.

Rezistența împotriva poliției e violență – nu te face cu nimic mai bun decât sunt ei. În conformitate cu această frază, violența este în mod inerent o formă de dominație, și, astfel, în contradicție cu dominația opusă. Cei care se angajează în violență joacă același joc precum opresorii lor, astfel pierzând încă de la început.

Acest lucru este periculos de simplu. Este o femeie care se apără împotriva unui violator nu mai bun decât un violator? Sclavii care s-au revoltat nu erau mai buni decât dețiatorii de sclavi? Există un lucru numit auto-apărare. În unele cazuri, violența întărește dezechilibre de putere ; în alte cazuri, le contestă. Pentru cei care încă mai au credință într-un sistem autoritar sau Dumnezeu, a urma regulile – fie ele legale sau morale – este un fapt prioritar, oricare ar fi costul : ei cred că vor fi recompensați pentru că fac asta, în ciuda a ceea ce se întâmplă altora. Fie că astfel de oameni se numesc conservatori sau pacifiști, nu contează deloc la sfârșit. Pe de altă parte, pentru aceia dintre noi care ne asumăm responsabilitatea în propriile mâini, cea mai importantă întrebare este ce trebuie făcut pentru o lume mai bună. Uneori, acest lucru poate include violență.

Polițiștii sunt și ei oameni, și merită același respect cuvenit tuturor formelor de viață. Ideea nu este că merită să sufere sau că trebuie să-i aducem în fața justiției. Ideea este că, în termeni puri pragmatici, nu trebuie să li se permită să brutalizeze oameni sau să impună o ordine socială injustă. Deși poate fi ca o împuternicire pentru cei care și-au petrecut întreaga viață sunt călcăiele opresiunii să contempleze la a regla scorurile cu opresorii lor, eliberarea nu este o chestiune de răzbunare, ci de a o face inutilă. De aceea, chiar dacă uneori va fi nevoie să se dea foc polițiștilor, acest lucru ar trebui făcut nu dintr-un spirit de răzbunare, ci dintr-un loc al griji și compasiunii – dacă nu pentru polițiști în sine, cel puțin pentru toți cei care ar suferi oricum din cauza lor.

...

Delegitimizarea poliției nu este benefict doar pentru cei care le sunt țintă, ci și pentru familiile polițiștilor și chiar pentru polițiști în sine. Nu numai că polițiștii au rate imense disproportionale de

violență domestică și abuz al copiilor, ci ei sunt mult mai probabil să fie uciși, să se sinucidă, și să se lupte cu dependențe decât majoritatea sectoarelor societății. Orice lucru care încurajează polițiștii să-și dea demisia este în propriul beneficiu, atât cât și pentru cei dragi lor și pentru societate în general. Să creăm o lume în care nimeni nu oprează și nu este opresat/ă, unde nimeni nu trebuie să trăiască în frică.

AFLĂ DOAR CÂT DE UȘOR ORICE OM SE VA SUPUNE ÎN LINIȘTE ȘI AI DESCOPERIT MĂSURA EXACTĂ DE INJUSTIȚIE ȘI NEDREPTATE CARE LE VA FI IMPUSĂ, ȘI ACESTEA VOR CONTINUA PÂNĂ CÂND SUNT SUPORTAȚI FIE PRIN VORBĂ SAU LOVITURI, SAU AMBELE.

– FREDERICK DOUGLASS

Biblioteca Anarhistă

CrimethInc
Șapte mituri despre poliție
2011

Preluat la 15.12.2022 de la <https://centruldecultura.wordpress.com/>

ro.theanarchistlibrary.org